nebezpečné pytliactvo stíhaný E. a že boli pristihnutí dva loveckí psi súkromného žalobcu, ako naháňali v revíre okolo chaty zajacov. V prípade na P. bolo zistené, že súkromný žalobca a jeho spoločník M. vošli neoprávnene s puškou do cudzieho revíru a v prípade nad D. bolo zistené, že hájnik O. pristihol v lese troch pytliakov, z ktorých jeden sa podobal hlavnému súkromnému žalobcovi. Tento podstatný obsah prevedeného dôkazu hľadiac na okolnosť, že pre tieto okolnosti bolo na súkromného žalobcu so strany četníctva podané trestné oznámenie a že bolo aj zavedené trestné pokračovanie proti súkromnému žalobcovi, treba dôvodne považovať za objektívne postačujúci, aby sdelené skutočnosti mohly byť s objektívneho hľadiska pokladané za pravdivé.

Avšak k dôkazu omluviteľného omylu nestačí len omyl po objektívnej stránke, ale je treba, aby pachateľ okolnosti, na ktoré sa odvolal k dôkazu omluviteľného omylu, znal v dobe spáchania pomluvy, to je v dobe uverejnenia inkriminovaného článku, tedy treba omylu i po subjektívnej stránke.

Obžalovaný A. sa v tomto smere na odvolacom hlavnom pojednávaní zodpovedal tak, že o veci ho informovali četnícki strážmajstri P. a V., ktorí konali patričné četnícke šetrenie proti súkromnému žalobcovi, ďalej politický komisár F. a hájnik S. a že preto dôveroval spoľahlivosti ich zpráv, a druhí dvaja obžalovaní odvolali sa na spoluobžalovaného A. a tvrdili, že, hľadiac na jeho postavenie ako miestopredsedu sväzu loveckých ochranných a kynologických spolkov na Slovensku, mu dôverovali a zprávy uverejnili.

Tieto okolnosti, rozhodné s hľadiska subjektívnej stránky dôkazu omluviteľného omylu v dobe uverejnenia inkriminovaných článkov, vrchný súd nezistil a najvyšší súd ich v dôsledku zásady § 33, odst. 3 por. nov. sám zistiť nemôže. Preto pokračoval najvyšší súd z úradnej povinnosti podľa § 35, odst. 1 por. nov., zrušil rozsudok vrchného súdu a uložil mu, aby po doplnení skutkovom v naznačenom smere znova vo veci rozhodol.

Čís. 6136.

Ku skutkovej podstate zločinu podľa § 13, čís. 1, odst. 2 zákona na ochr. rep. po stránke subjektívnej stačí úmyselnosť konania a vedomie pachateľovo, že hromadí predmety uvedené v tomto zákone, bez toho, že by mal k tomu úradne povolenie; nezáleží preto na podnete a pohnútke pachateľa k opatrovaniu a prechovávaniu zbraní.

Zbraňou v smysle § 13, čís. 1, odst. 2 zákona na ochr. rep. treba rozumeť zbraň v technickom slova smysle.

Čo do povahy strelných zbraní v tomto smysle nie je rozhodná ich hodnota, ale len spôsobilosť privodiť nimi za použitia nábojov k výstrelu poranenie alebo smrť.

(Rozh. zo dňa 14. februára 1938, Zm IV 681/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. a spol. pre zločin krádeže atď., v dôsledku zmätočných sťažností verejného žalobcu a obžalovaných z úradnej moci podľa § 35, odst. 1 por. nov. zrušil rozsudky oboch súdov nižších stolíc čo do obžalovaných A., B., C. a D. vo výroku odsudzujúcom ich pre nedovolené nosenie zbraní podľa § 6 nar. min. preds. čís. 5476/1914 a vo výroku o sprostení od obžaloby pre zločin nedovoleného ozbrojenia podľa § 13, čís. 1, odst. 2 zák. čís. 50/1923 Sb. z. a n. a v dôsledku toho i čo do výroku o treste a výrokov s tým súvisiacich a pokázal krajský súd, aby o zrušenej časti znova pojednával a rozhodol a pri novom rozhodnutí prihliadol na pravoplatnú časť napadnutého rozsudku; zmätočná sťažnosť verejného žalobcu bola odkázaná na toto rozhodnutie.

Z d ô v o d o v:

Obžalovaní A., B., C. a D. boli obžalovaní jednak pre zločin nedovoleného ozbrojovania podľa § 13, čís. 1, odst. 2 zák. čís. 50/1923 Sb. z. a n., spáchaný hromadením strelných zbraní, odcudzených k škode okresného úradu v S., jednak pre prestupok podľa § 34 tr. z. prest. a § 6 nar. min. preds. čís. 5476/1914 spáchaný tým, že si zbrane, odcudzené k škode okresného úradu v S., ktorých držba je zakázaná, bez úradneho povolenia opatrili.

Krajský súd menovaných obžalovaných od zločinu podľa § 13, čís. 1, odst. 2 zák. čís. 50/1923 Sb. z. a n. podľa § 326, čís. 2 tr. p. sprostil a odsúdil ich len pre prestupok, ktorý kvalifikoval podľa § 6 nar. min. preds. čís. 5476/1914 ako držanie zbraní bez povolenia úradu.

Verejný žalobca domáha sa zmätočnou sťažnosťou toho, aby čin obžalovaných A., B., C. a D., ktorý bol obžalobou kvalifikovaný ako zločin podľa § 13, čís. 1, odst. 2 zák. čís. 50/1923 Sb. z. a n. a ktorý je totožný s činom, ktorý bol žalovaný a odsúdený len ako prestupok podľa § 6 nar. min. preds. čís. 5476/1914, bol správne kvalifikovaný ako zločin podľa § 13, čís. 1, odst. 2 zák. na ochr. rep.

Poneváč čo do oboch tu uvedených trestných skutkov ide o ten istý skutkový podklad, lebo obžalovaní tie isté zbrane, ktoré odcudzili, bez úradného povolenia nahromadili a hromadenie zbraní predpokladá držbu týchto zbraní, preto nedovolená držba zbraní je už zahrnutá v nedovolenom hromadení zbraní, šlo o ten istý skutok a teda o prípad § 95 tr. z.

V rozsudkoch nižších súdov je síce uvedené, že obžalovaní boli z obžaloby pre zločin podľa § 13, čís. 1, odst. 2 zák. čís. 50/1923 Sb. z. a n. oslobodení na základe § 326, bod 2 tr. p., avšak z obsahu rozsudkov plynie, že nešlo o oslobodenie, ale že čin obžalovaných bol kvalifikovaný jako prestupok držania zbrane bez úradného povolenia podľa § 6 zák. čl. 63/1912 a nar. min. preds. čís. 5476/1914 a možno preto túto časť rozsudkov preskúmať z vecného dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p.

Oba nižšie súdy zistily, že obžalovaní A., B., C. a D. v noci na 30. novembra 1934 odcudzili na okresnom úrade v S. 16 bubienkových revolverov, 4 opakovacie pištole, 13 dvojhlavňových pušiek, 3 jednohlavňové

pušky, 5 flobertiek a 1 vojenskú karabínu, ktoré odniesli za obec, kde sa o ne rozdelili, a že z nich dosiaľ väčšia časť nájdená nebola. Oba nižšie súdy nevidely však v konaní obžalovaných skutkovú podstatu zločinu podľa § 13, čís. 1, odst. 2 zák. čís. 50/1923 Sb. z. a n., pretože vraj zbraňou je treba rozumieť predmet, ktorý sa dá použiť k útoku alebo k obrane, a zbrane obžalovanými odcudzené boly bezcenné, vadné a neupotrebiteľné, takže nemožno hovoriť o zbraniach v pravom slova smysle, a krajský súd mimo to i preto, že nemožno tvrdiť, že by ich obžalovaní boli hromadili za účelom zlého užívania.

Pri preskúmaní veci z úradnej povinnosti presvedčil sa najvyšší súd, že oba súdy nižších stolíc nezistily všetky skutočnosti, od ustálenia ktorých závisí možnosť použitia príslušných trestných ustanovení.

Najvyšší súd vopred uvádza, hľadiac na názor vyslovený krajským súdom, že sa k skutkovej podstate zločinu podľa § 13, čís. 1, odst. 2 zák. na ochr. rep. nevyžaduje po subjektívnej stránke nejakého zvláštneho určitého úmyslu, ale že stačí úmyselnosť a vedomie pachateľa, že hromadí predmety uvedené v tomto zákone bez toho, že by k tomu mal úradné povolenie. Nezáleží tedy na podnete a pohnútke pachateľa k opatrovaniu a prechovávaniu týchto zbraní.

Zbraňou podľa § 13, čís. 1, odst. 2 zák. na ochr. rep. treba rozumieť zbraň v technickom slova smysle, nech už ručnú alebo strelnú. V tomto prípade prichádzajú zrejme v úvahu len strelné zbrane, lebo zbrane vo skutkovom zistení súdov vypočítané sú podľa svojej povahy a podľa svojho určenia strelnými zbraňami.

Nižšie súdy vylúčily povahu odcudzených zbraní ako zbraní strelných, poneváč šlo o bezcenné, vadné a neupotrebiteľné zbrane. Nie je však rozhodná čo do povahy strelných zbraní ich hodnota, ale len spôsobilosť privodiť zbraňami, za použitia nábojov k výstrelu, poranenie alebo smrť. V tom smere však nižšie súdy nezistily vôbec žiadne skutočnosti, z ktorých by sa dala dovodiť spôsobilosť alebo nespôsobilosť odcudzených zbraní k ich použitiu ako strelných zbraní. Nižšie súdy nezistily, aké vady maly odcudzené zbrane, či tieto vady činily zbrane nespôsobilými, takže už vlastne nešlo o zbrane, ale o zlomkové železo. Bude preto treba v prvom rade o vadách čo do zbraní u obžalovaných pri domových prehliadkach najdených a zaznamenaných v sozname corpora delicti vypočuť znalca. Čo do odcudzených zbraní dosiaľ nenajdených bude treba zistiť, komu a prečo boly zbrane odobrané a či a aké vady tieto zbrane maly, keď boly odobrané. Pri tom však vady ako hrdza alebo také, ktoré sa môžu snadno aj neodborníkom odstrániť, nečinia zbrane naprosto nespôsobilými a neodnímajú im povahu strelných zbraní.

Poneváč okolnosti, z ktorých bude možno učiniť právny záver o spôsobilosti odcudzených strelných zbraní k použitiu ako strelných zbraní, najvyšší súd v dôsledku zásady § 33, odst. 3 por. nov. sám zistiť nemôže, bol nutný postup podľa § 35, odst. 1 por. nov. tak, ako je vo výroku uvedený.